

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ... ΜΑΓΕΙΡΟΙ!

Η περίφημη φάρμακα του Δουμά. Πώς κέρδισε ένα στοίχημα μ' ένα μάγειρο! Μαγειρεύμα ύπο την επίβλεψη μεγάλων συγγραφέων. Το τρωτικό «βρωϊνικό της κατσικράλας»! Ένα καταπληκτικό γεύμα του Μπαλζάκ! Τα «απαρχαιωτά μακαρόνια» του Ροσσίνι. Ο καφές του Λαμμενκί. Η «γιαπωνέζικη σαλάτα» του Δουμά δισέ. Το «Κουσκούς» του Μαρχερίτ, κτλ. κτλ.

Ένας Άγγλος αριστοκράτης, ο Ριχάρδος Βάλλας, περίφημος στην Παρισινή κοινωνία του περασμένου αιώνα, διηγήτο συχνά στους φίλους του το παρακάτω ανέκδοτο του Αλεξάνδρου Λομάϊ παρόμοιο:

Μια μέρα κάποιος κηρία έδωσε στον συγγραφέα των «Τριών Σωματογυλιών» μια συνταγή για να μαγειρέψει μια έκλεκτη φάρμακα. Ο Λομάϊς, ένθουσιασμένος, προσέλασε άμεσα σε γημά μερικούς καλούς φίλους του, μεταξύ των οποίων τον Βάλλας και τον δόκτορα Βερών, για να δοκιμάσουν την περίφημη αυτή σούπα, την οποία θα μαγειρέψει μόνος του.

Πράγματι η σούπα έγινε περίφημη και ο Λομάϊς δέχτηκε τα συγχαρητήρια όλων των προσκελεσμένων του για τη... μαγειρική του δεινότητα.

Ο δόκτορας Βερών μάλιστα, όταν έφτιαξε σπίτι του, άρχισε να εξετάζει, στο μάγειρό του, ένα περίφημο μάγειρο, ονομαζόμενο Ρενέ, την φαρμακία του Λομάϊ. Μα ο Ρενέ δεν έννοσθε να παραδεχθεί, ότι ο διάσημος συγγραφέας την είχε μαγειρέψει μόνος του τη σούπα αυτή, χ' έλεγε πως την είχαν ετοιμάσει οι μάγειροί του.

Τα λόγια αυτά του Ρενέ έστρωσαν ως τ' αυτά του Λομάϊ, ο οποίος όργιστηκε τρομερά και για να τον διαψεύσει, ανέλαβε να μαγειρέψει την φάρμακα παρώνια μαρτίφρον. Έβαλε μάλιστα γι' αυτό και στοίχημα με το μάγειρο του δόκτορα Βερών.

Πράγματι, την άλλη μέρα, οι μάγειροι επέβησαν στην κηρία του Λομάϊ, όποτε τον βρήκαν με μανιέρα άνασχουμένα και με μια μεγάλη ποσία, παρασμένη στη μέση, μπροστά στο τζαμί, στο οποίο έθραβε η σούπα... Ήσαν μάλιστα τόσο άποροχημένοι από το μαγειρίσμα του, όποτε δεν τους είχε ούτε λέξη.

Όταν τελείωσε το μαγειρίσμα, ο Λομάϊς πήγε στο δωμάτιο της τραπεζίας του, φόρεσε το φράκο του και στις 7 ή 8 ώρα ακριβώς καθόταν στο τραπέζι με τους μάγειρους, οι οποίοι θα έδοκιμάζαν τη σούπα του και οι οποίοι τη βρήκαν πράγματι έξ ίσου περίφημη με την πρώτη.

Έτσι ο άπιστος μάγειρος του δόκτορα Βερών έχασε το στοίχημα.

Η περίπτωση αυτή του Λομάϊ δεν είχε μοναδική. Και πολλοί άλλοι άνθρωποι των γραμμάτων, μη άσכולμένοι στο να είναι περίφημοι κολοφυγάδες, μαγειρέψαν πολλές φορές υόνοι τους τα φαγητά τους.

Έτσι, έκτός του Λομάϊ, και ο Μυσσέ, ο Μπαλζάκ και πολλοί άλλοι όνομαστοί συγγραφείς και ποιητά της εποχής τους έδιναν συχνά ραντεβού στο «Καφέ γτι Παριζ», του οποίου οι μάγειροι, ύπο την άμεση έπιπεία τους και τās διαρκείς όδηγίας τους, μαγειρέψαν φαγητά έξαιρετικής αόλιότητας, μα και έξαιρετικής νοστιμάδας... Απ' τα φαγητά αυτά, εκείνοι που προτιμούσαν περισσότερο, ήταν το βρωϊνικό της κατσικράλας, το οποίο θεωρούσαν ως έξαιρετικά τρωτικό γι' ανθρώπους σαν κι' αυτούς, οι οποίοι εργαζόντουσαν διανομηκώς πολλές ώρες.

Η άλήθεια σχετικώς είχε, ότι ο Μπαλζάκ, όσάκις εργαζόταν πολύ, δεν περιφροζόταν συ ι' α' ν' α' ο υ ν έ λ θ η, καθώς έλεγε, μόνο στο βρωϊνικό της κατσικράλας. Ένας άπ' τους βιογράφοις του άναφέρε πως όταν τελείωσε το περίφημο μυθιστόρημά του «Μλόριμα Γκρόφον», πήγε στο όνομαστο παρισινό έστιατόριο της εποχής εκείνης «Βέρν» και παράγγειλε μ ό ν ο γ ι α τ ό ν έ α υ τ ό τ ο υ (άποσπεσε και φράζετα!) 100 στρούδια, 12 κονολέττες, ένα δόκιμο λαπ με πατάγγια, 4 πέριδικες ψητές, μια γλώσσα (ψάρι) της Νορμανδίας, χωρίς να ύπολογίζονε τα όρεκτικά, τα φρούτα και τα έκλεκτα κρεσά... «Οι» αυτά δέ τα κατεβόόγησε, χωρίς το στομάχι του να πάθει την παραμικρή διατάραξη...!

Και ο Ροσσίνι ήταν έξ ίσου περίφημος ως συνθέτης, ως κολοφυγάς και ως... μάγειρος! Έπενόσθε μάλιστα διάφορα φαγητά, μεταξύ των οποίων και τα «απαρχαιωτά μακαρόνια».

Το τελευταίο αυτό φαγητό το μαγειρέψε πάντοτε μόνος του. Πολ-

λές φορές μάλιστα οι φίλοι του, που πήγαιναν να τον έπισκεφθούν, τον έβρισκαν στην κηρία του, έφοδιωσμένοι με μια χορήση σήρυγγα, με την οποία παραγγέλιε με σάλτου και με κηιά τα μακαρόνια του.

Επίσης ο Λαζαρντέ ήταν περίφημος μάγειρος και έπιπρηκεύόταν έξαιρετικά για την ίκανότητά του αυτή.

Ο Λαμμενκί πάλι, κάθε φορά που έγενιότανε στο σπίτι του Βερναξέρου, έφηνε μόνος του τον καφέ, γιατί, καθώς έλεγε, ο καφές χοσιάρετα έιδιόο χέρι για να έξη άρωμα.

Η Γεωργία Σάνδη έτοιμάζε μόνη της τα γλυκίσματά της και οι φίλοι της την έβρισκαν συχνά στην κηρία της σκημμένη πάνω από λαμαρίνες με γλυκά.

Ο Αλεξάνδρος Λομάϊς υός, όποις κι' ο πατέρας του, άγαπούσε να καταγίνεται με τη μαγειρική. Είχε έπιπνήσει μάλιστα και μια «γιαπωνέζικη σαλάτα». Για να κηνη γνωστή τη σαλάτα αυτή σ' άλλους τους Παρισινούς, όταν έδόθη στη «Γαλλική Κομωδία» το έργο του «Φουανσιόν», έβαλε έναν άπ' τους πρωταγωνιστάς ν' άπαγγείλει τη συνταγή του... Έτσι την άλλη

«Ο Λομάϊς Κλαρετί έπενόσθε το «κλιαμόνε». Ένα φαγητό από αγιά, γάλα, άλεύρι, ζάχαρι, άλάτι και κρεόσια.

Επίσης ο Μαρχερίτ, ο συγγραφέας της «Λαζαρών», κάθε φορά που προσκαλεί σε γημά τους φίλους του, τους έτοιμάζε μόνος του το περίφημο φαγητό των Αράβων «Κουσκούς».

Η Γαλλίς μυθιστοριογράφος Ζέτ, έτοιμάζε μόνη της ένα γλυκόμα με σικελία, το οποίο οι προσκελεσμένοι της βρισκονε περίφημο.

Επίσης ο μυθιστοριογράφος Άντρέ Τερπέ, διακόπει συχνά το γράφει των έργων του, για να μαγειρέψει μόνος του μανιτάρια...

Τέλος, ο περίφημος ήπλοποιος Κοζλέν άρταστος στην παρασκευασία της ποιντίγκας με δαμάσκηνα...

Το παραγέμισμα των μακαρονιών... αλλά Ροσσίνι!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΩΡΗΚΤΟ

Τα θωρηκτά, τα όποια έπαιξαν τόσο σπουδαίο ρόλο κατά τον τελευταίο πόλεμο, δεν είχε έφευρεσει νεότερα. Αυτό τουλάχιστον ίσχυρίζεται κάποιος Άγγλος πλωτόαρχης του ναυτικού, ο όποιος έδημιούσισε και σχετικώς έπύνημα.

Στο έπύνημα αυτό λέγει, ότι το πρώτο θωρηκτό κατεσκευάσθη στη βασιλεία του Καρόλου Ε', ο όποιος είχε στείλει κάποτε ίσχυρο στόλο κατά της Τύνιδος, θέλοντας να βοηθήσει τον έαθρονοσθέντα σουλτάνο της. Του στόλου αυτού συμμετείχε κι' ένα πολεμικό πλοίο, το όποιο άνηκε στο τάγμα των Πλοτών του Άγίου Ιωάννου της Ίερουσαλήμ, και το όποιο, κατά τις Ιστορικές μαρτυρίες, ήταν θωροκνημένο με μολύβι.

Το πλοίο αυτό συντέλεσε μεγάλας στην άλωσι της Τύνιδος, διότι κηραφίσε να πληρώσει πολύ κοντά στην παραλία, χωρίς να φοβάται ότι θα πάθει τίποτε από τις σφαίρες των κανονιών του φρουρίου της. Το πρώτο αυτό θωρηκτό είχε ίσχυρο πυροβολικό, τρωσάκιους ναύτες, άπλοθηκη, αήθουσα ύποδοχής, φρόνο κι' ένα εύχυρο έκκλησάκι, μέσα στο όποιο χοροφός δόκιμο του πλήρωμα.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο λόρδος Βίφον είχε ένα σκύλο, όνοματι Ροτσοβάν, τον όποιον έπαραγαπούσε. Μετά το θάνατο του πιστού του ζώου, ο ποιητής του άνήγησε μνημείο με την άκόλυθη έπιγραφή:

«Η πέτρα αυτή σκεπάζει, τα λείψανα ενός φίλου μου. Έσαν μονάχα φίλο έγνώρισα στη ζωή μου, κι' αυτός κούπειτα έδω».